ตายแล้วไปไหน?....

นำเสนอเมื่อ : 14 ธ.ค. 2552

ตายแล้วไปไหน?....

คำถามที่ว่าตายแล้วไปไหนนั้น เป็นคำถามยอดฮิตในทุกยุคทุกสมัย
คำตอบนี้ไม่มีใครตอบได้อย่างแท้จริง เพราะคำถามนี้ไม่มีใครตอบได้ดีที่สุดนอกจากตัวเรา
นั่นหมายความว่าตอนที่เรายังมีชีวิตอยู่เราทำอะไรเอาไว้ด้วยเจตนาอย่าไรตายไปก็ไปอย่างนั้น
หรือแม้แต่ว่ามีผู้สอนว่าก่อนตายเราละลึกถึงสิ่งใดเราก็จะไปยังภพภูมินั้น
เช่นก่อนตายเรานึกถึงสวรรค์เราก็ไปสู่สวรรค์อันนี้เป็นเรื่องจริง
แต่คำถามที่ต้องถามต่อว่าเราจะอยู่บนสวรรค์ได้จริงหรือไม่เมื่อจิตของเราออกจากร่างแล้วไปสู่สวรรค์ตามที่นึกไว้ก่อนตายก็เป็นคนละเรื่อง ก่อนตายนึกถึงสวรรค์ตายไปแล้วไปสู่สวรรค์ก็เรื่องหนึ่ง
ตายไปแล้วจิตเราไปถึงสวรรค์ตามที่นึกไว้แล้วอยู่บนสวรรค์ได้หรือไม่อีกเรื่องหนึ่ง

จิตของผู้ก่อบาปกรรมอาจจะไปสู่สวรรค์หรือไปสู่สุคติได้ก็จริง
แต่จิตชั่วมีอนุสัยหนักอยู่ในจิตตนจะทำให้พื้นสวรรค์ทรุดตนเองก็ตกจากสวรรค์ตรงลอยที่ทรุดด้วย
แล้วสวรรค์ก็สร้างพื้นอดรอยที่ทรุดได้เองโดยอัตโนมัติ นั่นหมายความว่า
คำสอนที่ว่าไม่ว่าเราทำอะไรมาก็ตามทำชั่วมาแค่ไหนก็ตาม
พอก่อนตายเรานึกถึงสวรรค์จะได้ไปสู่สุคติเป็นอะไรที่ทำง่ายไป
หากทำได้จริงจะเป็นการเอาเปรียบคนที่บำเพ็ญเพียรด้วยความขยันหมั่นเพียรและอดทนเป็นอย่างมาก
เช่นเดียวกับคนที่ทำดีมาชั่วชีวิตก่อนตายอาจจะไปนรกหรือทุคติก็จริง แต่อยู่ในนรกได้ไม่นาน
บุญกุศลที่ตนสร้างเอาไว้ชั่วชีวิตจะทำให้รอดจากทุกคติไปสู่สุคติได้โดยง่าย

หลักการพิจารณาด้วยความรู้สึกจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้โดยง่าย
คือตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เรามีสภาพร่างกายเป็นอย่างไรตอนตายเราจะไปอยู่ในสภาพเช่นนั้น
เช่นก่อนตายเราป่วยเป็นคนอมโรค
โดยเฉพาะยิ่งถ้าเราพยายามปิดบังอำพรางอาการป่วยของเรามิให้คนรับรู้ความจริง
เมื่อเราตายไปแล้วเราจะไปสู่ทุคติ เพราะตอนมีชีวิตอยู่ยังใช้บาปกรรมยังไม่หมดสิ้น
แล้วไม่มีทางหมดสิ้นอีกทั้งยังสร้างกรรมอันเป็นบาปเพิ่มขึ้นอีกต่างหาก ในทางกลับกันถ้าสุขภาพร่างกายของผู้ใดดีแข็งแรงสม่ำเสมอจนตราบเท่าวาระสุดท้ายของชีวิต เมื่อตายไปจิตของผู้นั้นจะไปสู่สุคติ
ที่เขียนมานี้เป็นหลักการพิจารณาเบื้องต้นเท่านั้น ยังมิได้นำเหตุปัจจัยอื่น ๆ
ที่มีผลต่อการทำให้เราตายแล้วไปไหนเข้ามาประกอบการพิจารณา
เช่นการสร้างบาปกรรมอย่างร้ายแรงขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนเป็นต้น

หากเราอยากรู้ว่าตายแล้วไปไหน ให้เราถามว่าขณะปัจจุบันนี้เราทำอะไรอยู่
สิ่งที่เราทำอยู่ในปัจจุบันแล้วจะทำขึ้นในอนาคตมีเจตนาอย่างไร
คำถามที่ถามตนเองนั้นจะเป็นคำตอบในตนเองอยู่แล้ว

หากเราอย่างให้ตนเองเมื่อตายไปแล้วไปสู่สุคติก็ทำอย่างหนึ่ง
แต่ถ้าตายไปแล้วยังไม่อยากไปสู่สุคติยังประสงค์ที่จะเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏก็ทำด้วยเจตนาอีกอย่างหนึ่ง
ฉะนั้นการจะไปสู่สุคติหรือไม่เราเท่านั้นเป็นผู้กำหนด เมื่อเราเป็นผู้กำหนดเราทุกคนจึงจำเป็นต้องรู้แล้วรู้อยู่แต่เนิ่น ๆ ว่าตายแล้วไปไหน ไปสู่สุคติหรือทุกคติแล้วแต่ตามใจปรารถนา
เช่นผู้เขียนเองก็รู้แล้วตั้งแต่ขณะนี้แหละว่าตายแล้วผู้เขียนไปไหน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เขียนกำหนดมันขึ้นมาเอง
ตอนนี้ก็เหลือแต่รอเวลานั้นมาถึงเท่านั้น แล้วผู้เขียนก็พร้อมอยู่แล้วที่จะให้เวลานั้นมาถึง

ฉะนั้นคนที่อยากรู้ว่าตนเองตายแล้วไปไหน หรือเป็นคนที่รักตัวกลัวตายหรือกลัวตายอยู่
เพราะไม่รู้จักสร้างหลักประกันอนาคตให้เกิดขึ้นกับตนเอง
หากแต่เราแต่ละคนสร้างหลักประกันในอนาคตต่อตนเองจะเป็นคนไม่เคยกลัวตายอีกต่อไป
เพราะเราจะรู้ทันทีว่าตายแล้วไปไหน มีหลักประกันทั้งที่ตอนมีชีวิตอยู่ทำให้คุณภาพชีวิตของตนเองดีขึ้น
ไม่ว่าจะเป็นสภาพร่างกาย จิตใจ หรือแม้แต่สิ่งที่เราแต่ละคนคาดหวังนั่นคือเศรษฐกิจก็จะดีขึ้นด้วย
เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วสิ่งที่เราอยากได้อับดับแรกหากเรียงตามกฎแห่งกรรมแล้วเราจะได้สิ่งนั้นเป็นสิ่งสุดท้าย
นั่นคือด้านเศรษฐกิจ หากเรามีฐานะเศรษฐกิจมาก่อนที่ร่างกายจะหายป่วยตามกรรม
หรือได้มาก่อนกรรมที่ทำให้คนในครอบครัวทะเลาะกัน การมีเศรษฐกิจที่ดีจะนำหายนะมาสู่ตนในบั้นปลายเสมอ

ด้วยเหตุผลที่ว่ากรรมมีวาระชดใช้เรียงกันไปตามลำดับจากหนักสุดไปเบาสุดพอสังเขปดังนี้
กรรมตายหนักสุดชดใช้ก่อน กรรมบาดเจ็บสาหัสทุพพลภาพจะถูกชดใช้ต่อมา
กรรมบาดเจ็บเป็นโรคร้ายแรงรักษาไม่หายจะถูกชดใช้ต่อมา กรรมด้านความบาดเจ็บเล็กน้อยถึงปานกลาง
กรรมด้านความเป็นอยู่ในครอบครัว เช่นการทะเลาะเบาะแว้งกันในครอบครัวก็จะถูกชดใช้ต่อมา
ท้ายสุดคือกรรมด้านเศรษฐกิจ แต่ธรรมชาติของเราทุกคน
ต้องการเอากรรมที่ชดใช้ในลำดับท้ายสุดให้ส่งผลเป็นบวกต่อตนเป็นอันดับแรกเสมอ
แล้วด้วยความไม่เข้าใจลำดับของการชดใช้กรรมว่ามีลำดับการชดใช้อย่างไร
จึงเป็นอีกเหตุหนึ่งที่ทำให้เรามีความทุกข์เกิดขึ้นในใจตนอีกประการ หากเราเข้าใจลำดับการชดใช้กรรม
เราก็ขยันปฏิบัติธรรมแล้วให้กุศลที่ได้จากการแผ่เมตตาด้วยความบริสุทธิ์ไปขอให้นายเวรของเราอโหสิกรรมไปตามลำดับของการชดใช้ จากกรรมที่หนักสุดไปยังเบาสุดด้วยความอย่างนอยก็สบายใจขึ้น
ดีกว่าที่เราไม่รู้ว่าการชดใช้กรรมมีลำดับการชดใช้อย่างไรเสียอีก

เมื่อเรารู้แล้วว่า คำว่าตายแล้วไปไหน เราเป็นผู้กำหนด
ถึงเวลาแล้วที่เราจะมากำหนดคำตอบว่าตายแล้วไปไหนด้วยตัวของตนเองด้วยการลงมือปฏิบัติธรรม
มารวมกันเพื่อกำหนดคำตอบที่แต่ละคนจะได้รับจากคำถามว่าตายแล้วไปไหนด้วยเราแต่ละคนกันเถอะ
อย่างน้อยสิ่งที่จะได้รับคือความสุขที่เกิดขึ้นกับสังคมโดยรวมทันทีหากทุกคนลงมือปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังไม่ต้องรอตอนตาย
เพราะความสุขจะเกิดขึ้นนับจากเราเริ่มปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องด้วยความมั่นคงอดทนขยันหมั่นเพียรด้วยความจริงใจต่อตนเองเพื่อนำไปสู่ความจริงจังต่อผู้อื่นได้อย่างแท้จริงนั่นเอง

www.dhumma.net/index.php?option=com_content&view...